

I Diglen.

Fortælling

af
Anders J. Eriksholm.

Jagen slutte tro, at Sanne Klotter og Else Daniels var Søstre. Der var dem, der sagde, at de snedte ikke hinanden hjerter Gudsdag eller Gudsfred, naar de mødtes. Bist er det, at Else kom ingen Tid til Klotterens, og hændte det en sjelden Gang, at Sanne havde Grinde forbi Daniel Smeds Dør, da skulde hun nu aldrig se til den Side, hvor Søsteren boede.

Høem der var mest Styld i dette Forhold, var ikke godt at vide, men trofist er det, at der var Styld paa begge Sider. Else var ikke den, hun skulde være. Hun var iffindet og rapmundet og kunde bruge op for ingen Verdens Ting. Men hendes Brede lagde sig snart, og naar det gale var ovre, var hun lige den samme igen.

Helt anderledes med Sanne. Hun lod sig ikke støde for hovedet lige straks, men var der en Gang kommen hende noget paa Tværs, hufede hun det længe. Og saa gik hun og vendte og drejede det i Tankerne, rullede det som en Snebold, der bliver større og større, jo mere den ruller, lagde lidt til her og noget der, og Sindet blev omfider helt betændt af Harmen over den Uret og Ulfel, der var føjet hende til.

Der var mere end en Ting, der stod fikslede mellem Søstrene.

Sanne var ligesom lidt højere paa Straa. Hun var gift med en Klotter og hørte paa en Maade med til Gæstfærdighed. Else derimod var bare Smedetone. Og saa var Daniel tilmed driffaldig, og de havde mange Barn. Det var kun bleven til Fattigdom og Ulfelighed med dem i de Aar, der var dem tilføjet.

Else satte hjerst fjælden sine Ven i Kirken. Der var saa meget, der talde paa hende i Hjemmet, at hun syntes, der næsten ingen Stunder var til at ride sig løs.

Men i Søsterens Dine var Else af den Grund nær ved at gælde for en Hedning. Vilde nogen høre Guds Ord, da sit han nok Sunder dertil, mente Sanne. Selv sad hun Søndag efter Søndag paa sin sædvanlige Plads i Kirkefolken nedenfor Kattelovnen.

Og hun sad der med vaagne Dine og Dren, ivrigt lyttende til den gamle Præsts Tale. Hver Gang Præsten nævnte Guds Navn, da nejede Sanne; thi saadan stod der i Skriften, sagde hun, at i det Navn skulde hvert Ane sig bøje.

I Hørfningen, naar Sanne nejede, smistede Folk til hverandre, men siden kom det dem for, at det var en hel køn Stik. Andre mente, det var saadan paa Embeds Begne, ligesom naar Degnen sang Amen, for Sanne var vist ligegodt en oprigtig Kirke.

„Hun var en Farsfær“, sagde Else. Men det sagde hun først efter, at hun og Søsteren var bleven Uvenner.

Hoar der egentlig havde gjort dem uenlige, var det vist ingen af dem, der rigtig havde kært sig. Else var en Helligdag gaet en Vending op til Klotterens. Hun var ikke i noget godt Humør. Daniel havde været fuld og tosset den Dag, bandede og dominerede og bildte sig i sin Fuldstab ind, at Stuen var fuld af Djevle. Da han havde taget Bibelen ned fra Hylben for at læse den Onde fra sig.

Saa gik Else, og hun tog det mindste af Børnene med sig.

Søsteren og Manden sad i Stuen, da hun traadte ind. Bibelen laa opflaaet paa Bordet; thi Sanne var just i Færd med at læse Dagens Evangelium for Manden, medens hun nu og da med høj Røst indlødte de Fortællinger. Præsten havde givet af de dunstle Steder, for Ole Klotter var døv og havde selv ingen Gavn af Prædikenen.

Sanne var endnu i stram Søndagshjert, lige som hun var kommen fra Kirken. Det blaarubede Forklæde var saa glat, som om det lige havde været under Mangletræet, og den hvide Strimmel om Huen stod som en Glorie om hendes trindte Ansigt, der lyfste af Færd og Andagt.

Else lod Biffet løbe rundt i Stuen, maalte i et langt og døvelende Njefast Hjagen og Bestanden derinde: det hvide Hjellegulv, det blaktskinnende Vohave, Sengen, der var helt topped af gode Hjerdyner, og Messingstøjet, der flimrede paa Dragtisten. Og da Alenen, hun maalte med, var hendes eget Hjemts Fattigdom, var

det, som det af det overfyldte Maal af Velvære paa Søsterens Side sprang en ond Trold frem og haanede hende: „Ser du, saa langt er vi naaede, men du ligger i den Suppedase, du selv har redet!“ —

Sanne hød Søsteren til Sæde og gav sig derpaa atter i Lag med Vibelesningen og de tilhørende Fortællinger. En Gang saa hun op fra Bogen og spurgte: „Du forstaaer det jo nok, Ole?“ Og da Ole nikkede, vendte hun sig mod Else og sagde:

„Det er om Tegnene i Sol og Maane, vi læser. Lukas siger, at naar disse Tegn begynder at ste, da vide vi, at Verdens Ende er nær.“

„Ma, Jøsses, om den skulde komme i vor Tid!“ fuffede Else.

„Kjristne Mennesker mener, at Enden stunder nær til“, vedblev Sanne. „Der er Tegn nok for Haanden, baade med Pest og Krige og Hungersnød i fremmede Lande. Og der er spaaet, at inden ret længe skal Stjærnerne hele Verden over falde ned fra Himmelen.“

„Herten fri os!“ udbrod Else Daniels og ghyte, „det kan da vel aldrig være sandt!“

Sanne saa alvorligt bebrejdende paa Søsteren.

„Sandt?“ gentog hun. „Jo, det vil nok tilgaa altsammen, som det er givet os Ord for. Vi kan være fuldt forbisjede derom.“

„Ja, det er skønne Ord“, sagde Ole og nikkede. Han hørte ikke, hvad der blev sagt og troede, at det var en af Sannes Fortællinger til Dagens Tæft.

Sanne lod til at overhøre Oles Bemærkning.

„Men indtil Tidens Fyldte kommer, siger Lukas, skal vi vogte paa vore Hjerter, at vi ikke besvære dem med Fraadseri eller Druffenstak og anden Daarlighed.“

Det kom med et Sideblik til Søsteren, idet Bibelen luftedes i.

„En har faaet saa lidt af fraadseri“, sagde Else med Tanken vendt mod sit fattige Hjem.

„Lidt eller meget, saa er det altsammen Guds Gaver. Og er vi ikke nøjsomme og gode Husholdere, er der ingen Velsignelse ved vort Arbejde.“

„Ja, den har set ved at snakke om Nøjsomhed, som altid har siddet ved fyldte Fæde!“ Blodet stød op i Elses Kinder, og hendes Hjerter slog hurtige Slag.

„Hvad er det, du siger?“ spurgte Sanne rolig.

„Jeg siger, at du skulde være den sidste til at talde andre Folk Fraadseri. Ser du selv forsværet noget? Eller har du haft Børn at opdrage? Ole havde Midler, og J har aldrig haft andre end jer selv at sørge for. En anden har ikke faaet det paa de Leder.“

„Du vidste jo da endelig nok, hvordan Daniel var, før J kom sammen“, sagde Sanne en lille Smule spydigt.

Det var i dette Øjeblik for Else, som om Trolden atter stak sit onde Hjæs frem og grinede: „Du ligger i den Suppedase, du selv har redet.“

„Jeg maa vel ogsaa selv bøje for det“, tom det høst. „Og saa kommer det vel ingen andre ved, tænker jeg. Tror du ikke, jeg forstod, hvorfor du læste det for mig om Druffenstak? En kan aldrig komme i jeri Hus uden at høre Glosfer og Koresjer.“

Ole Klotter, der havde siddet og nikket i den lune Kattelovnsstrog uden at kunne blive slog paa, hvad Samtalen drejede sig om, mente, at det var Elses Forhold til Evangeliet det gjaldt.

„Ja, ja, lille Else, det er skønne Ord“, sagde han. „Vare en rigtig kunde forstaa dem.“

„Ti du stille, Ole!“ raabte Sanne ham ind i Dret. „Du forstaaer jo ikke en Bittie alligevel.“

Da Else Daniels stod ude i Forstuen, var hun grædefærdig. Blot hun havde mærket en eneste Gran Venlighed, da skulde hun have givet gode Ord. For hun angrede det jo altsammen: Det var hendes forpinte Sindsslemning, der havde forstjålet det hele.

Men der ratted ingen Haand mod hende. De berinde saa nok hellere, at hun gik end tom. Kanste var det dem bedst til Pas, at hun blev helt betraf. Det var nok ikke værd at mørline detes Døre for det første.

Tung om Hjerter traadte Else ad Hjemmet til. Ude i Smedien sad Daniel og førte højrøstet Samtale med usynlige Stikkelser, der rumstærede i Krogene.

Tiden gik. Aar efter Aar snelede sig af Sted. Daniel Smeds Børn voksede op og kom ud i Verden, og da syntes Else, at hun var over det værste.

Naar Daniel kom med den vilde Snaal om alt det sorte Djevleflak, han i sin Drankergastak troede at se, var Else lidt ved at tabe Modet og gaa fra det hele. Men da stede det, at der tom en lille venlig Fugl og sang for hende. Hold tun ud, sang den, sid og taal, og du skal se, at der vil rinde lysere Dage op, ogsaa for dig.

Efter Regn kommer Solkin, og af Vinterens Stød spirer Blomster og grønne Blade.

Den lille venlige Fugl byggede i en lönlig Krog af hendes eget Hjerter, og den tom tun frem, naar hun var dybest bedrøvet, for da vidste den, at der var den rette Sangbund for dens Toner.

Og Tiden rødt, og den lille Fugl lovbredte ikke sin Taalsomhedens Være forgæves. Der var baade Haab og Fortrofastning at hente af dens Sang.

Daniel havde ogsaa sine gode Dage imellem. Da klang Hammerflagen fra Smedien med Liv og Lyft. Det glimtede af Energi i hans smaa, graa-blaa Dine, og medens han stirrede ind i det slattende Njstær, hvor Jærnet glødedes, blottede han utaalmodig de stærke, hvide Tænder, der lurede som lystne Rovdyr bag det tulsorte Stæg.

Saaendte Dagen glemte Else alle triste Tanker. Hun gik omkring med en fagte Nynnen i Sindet og gjorde sig mange Smularinder ud i Smedien for at glæde sig over den Lyft og Jvæ, hvormed Arbejdet gik fra Haanden.

Og da sølte hun, at hun endnu holdt af Daniel, og hendes Tro paa ham levede op paany. Blot han lod det slemme Drifteri fare, kunde han blive til Mand igen. Høem kunde vide, kanste tom de til ham med et Høderstøber, for Daniel kunde jo baade læse og skrive for sig og duede langt bedre til saadan noget end Ole Klotter, den døre Drønnet, der nysens var volgt til Fattigforstander.

Else havde formelig Trang til at lægge sin Haand i Daniels og hviste ham et rigtig mildt og godt Ord i Dret. Men hun vidste jo ikke, hvordan han vilde tage det, og saa lod hun være.

Og Hammerflagen klang med saa lystig en Fart, som sprang der flinnende Guldmønter af det gløende Jærn.

Men de gode Dage varer sjælden længe. Arbejdslysten mindskede snart, og da brød de vilde Drifter i Daniels Natur igennem med fornyet Stykke.

Den stærke Smed, hvis Næveflak funde falde med en Jærnkølles Vægt, blev altid den overundne under Brybetaget med de onde Magter, der bæde i ham selv. Og Elses Haab om Høderens og Genrejsningens Dage sank atter sammen som en Glad, der falder i Afsten.

Hos Ole Klotter havde Else ikke været siden. En Søndag var hun sidst paa Søsteren uden for Kirken og var gaaet hilsende imod hende, men da havde Sanne drejet brat omkring og givet sig i Snalet med nogle Gaardtoner om en Barfæstads, der havde været i Kirken den Dag.

Else fornåm af Udtrykket i Søsterens Ansigt, at der havde rejst sig baade Mur og Vold imellem dem. Og i Aarene, som kom, blev det stedse vanskelige at sige eller Vorden, om nogen af dem havde tænkt derpaa.

Saa var det en balmøst Ester-aarsaften, at Daniel havde givet sig paa Vej til Naboehjen. I Mørket gik han fejl af Vejen og tom for nær til den bratte Straaning ved Kirkebækken. Foden gled, og han styrkede ned. Der var ikke dybt vand, men han tørnede i Jalbet mod en Sten, og dette i Forbindelse med det kolde Bad gav ham et Knæk, som kaffede ham paa Sgglejeet.

Det var underligt at se, hvor Sgdommen kunde bøje den stærke Mand. De gamle Smyer og Kærligher kunde vel endnu komme op i ham. Saadan stod han en Dag op i Bidselse og har Hovedpuden ud i Smedien, hvor han hamrede den paa Ambollen for at faa Djævelen til at fare ud. Men lidt efter lidt kom der No i hans Sind, og der lagde sig over hans Ansigt en stille Alvor, der gøedes, efterhaanden som Kræfterne foadnt. Han kunde ligge og se ud i Stuen med et Blik, der syntes at bede hver Ting berinde om Forladelse, og slundom var det, som lyttede han efter Klangene af fjærne Kirkekløfter.

Den gamle Præst, der havde faaet Nys om den Forandring, der var foregaaet med Daniel Smed, saa en Dag ind til den Sng. Hoar de to talte om berinde, sit ingen at vide, men da Præsten traadte ud, var han faelsom grebet og nikkede mildt til Else, der listede om i Krogene med vaade Dine.

To Dage efter døde Daniel Smed, og Ugedagen efter bar de af med ham. Det var en Søndag — en frofklar Dag med en klar, blaahvid Himmel og et fint Drjs af Sne over Marker og Høgn.

Sanne Klotter sad paa sin vante Plads i Kirkefolken ved Kattelovnen. De lysbaagne, brune Dine var frejdende vendt mod Vaabenhusets Dør, hvor Gang den med en fagte Klagehvd gæd tilbage paa sine Hængsler. Hendes Blik sagte Søsteren, men Else tom ikke. Det var da helt mærkeligt, syntes Sanne. Og hun spurgte sig hvistende for hos en af de nærmest siddende — en gammel Morkisse, der boede lige ved Smedehuset. Den gamle Morkisse havde hovedet indbundet i en mægtig stor Kysje, og hun hørte ikke godt, men da hun omfider sit Hode paa Spørgsmaalet, vilde det sig, at hun vidste Bøstet. Jo da, Else hun var fælt undergrævet af Andendagsfeberen, saa hun turde ikke voode sig ud i den ramme Kulde.

Svaret lod halbhøjt gennem Kirken, hvor Præsten stod foran Alteret — den gamle Morkisse troede, at hun hvistede — og en hel Række nysgnsere var volgt til Fattigforstander.

rens Ansigt, at der havde rejst sig baade Mur og Vold imellem dem. Og i Aarene, som kom, blev det stedse vanskelige at sige eller Vorden, om nogen af dem havde tænkt derpaa.

Saa var det en balmøst Ester-aarsaften, at Daniel havde givet sig paa Vej til Naboehjen. I Mørket gik han fejl af Vejen og tom for nær til den bratte Straaning ved Kirkebækken. Foden gled, og han styrkede ned. Der var ikke dybt vand, men han tørnede i Jalbet mod en Sten, og dette i Forbindelse med det kolde Bad gav ham et Knæk, som kaffede ham paa Sgglejeet.

Det var underligt at se, hvor Sgdommen kunde bøje den stærke Mand. De gamle Smyer og Kærligher kunde vel endnu komme op i ham. Saadan stod han en Dag op i Bidselse og har Hovedpuden ud i Smedien, hvor han hamrede den paa Ambollen for at faa Djævelen til at fare ud. Men lidt efter lidt kom der No i hans Sind, og der lagde sig over hans Ansigt en stille Alvor, der gøedes, efterhaanden som Kræfterne foadnt. Han kunde ligge og se ud i Stuen med et Blik, der syntes at bede hver Ting berinde om Forladelse, og slundom var det, som lyttede han efter Klangene af fjærne Kirkekløfter.

Den gamle Præst, der havde faaet Nys om den Forandring, der var foregaaet med Daniel Smed, saa en Dag ind til den Sng. Hoar de to talte om berinde, sit ingen at vide, men da Præsten traadte ud, var han faelsom grebet og nikkede mildt til Else, der listede om i Krogene med vaade Dine.

To Dage efter døde Daniel Smed, og Ugedagen efter bar de af med ham. Det var en Søndag — en frofklar Dag med en klar, blaahvid Himmel og et fint Drjs af Sne over Marker og Høgn.

Sanne Klotter sad paa sin vante Plads i Kirkefolken ved Kattelovnen. De lysbaagne, brune Dine var frejdende vendt mod Vaabenhusets Dør, hvor Gang den med en fagte Klagehvd gæd tilbage paa sine Hængsler. Hendes Blik sagte Søsteren, men Else tom ikke. Det var da helt mærkeligt, syntes Sanne. Og hun spurgte sig hvistende for hos en af de nærmest siddende — en gammel Morkisse, der boede lige ved Smedehuset. Den gamle Morkisse havde hovedet indbundet i en mægtig stor Kysje, og hun hørte ikke godt, men da hun omfider sit Hode paa Spørgsmaalet, vilde det sig, at hun vidste Bøstet. Jo da, Else hun var fælt undergrævet af Andendagsfeberen, saa hun turde ikke voode sig ud i den ramme Kulde.

Svaret lod halbhøjt gennem Kirken, hvor Præsten stod foran Alteret — den gamle Morkisse troede, at hun hvistede — og en hel Række nysgnsere var volgt til Fattigforstander.

Else havde formelig Trang til at lægge sin Haand i Daniels og hviste ham et rigtig mildt og godt Ord i Dret. Men hun vidste jo ikke, hvordan han vilde tage det, og saa lod hun være.

Og Hammerflagen klang med saa lystig en Fart, som sprang der flinnende Guldmønter af det gløende Jærn.

Men de gode Dage varer sjælden længe. Arbejdslysten mindskede snart, og da brød de vilde Drifter i Daniels Natur igennem med fornyet Stykke.

Den stærke Smed, hvis Næveflak funde falde med en Jærnkølles Vægt, blev altid den overundne under Brybetaget med de onde Magter, der bæde i ham selv. Og Elses Haab om Høderens og Genrejsningens Dage sank atter sammen som en Glad, der falder i Afsten.

Hos Ole Klotter havde Else ikke været siden. En Søndag var hun sidst paa Søsteren uden for Kirken og var gaaet hilsende imod hende, men da havde Sanne drejet brat omkring og givet sig i Snalet med nogle Gaardtoner om en Barfæstads, der havde været i Kirken den Dag.

Else fornåm af Udtrykket i Søsterens Ansigt, at der havde rejst sig baade Mur og Vold imellem dem. Og i Aarene, som kom, blev det stedse vanskelige at sige eller Vorden, om nogen af dem havde tænkt derpaa.

Saa var det en balmøst Ester-aarsaften, at Daniel havde givet sig paa Vej til Naboehjen. I Mørket gik han fejl af Vejen og tom for nær til den bratte Straaning ved Kirkebækken. Foden gled, og han styrkede ned. Der var ikke dybt vand, men han tørnede i Jalbet mod en Sten, og dette i Forbindelse med det kolde Bad gav ham et Knæk, som kaffede ham paa Sgglejeet.

Det var underligt at se, hvor Sgdommen kunde bøje den stærke Mand. De gamle Smyer og Kærligher kunde vel endnu komme op i ham. Saadan stod han en Dag op i Bidselse og har Hovedpuden ud i Smedien, hvor han hamrede den paa Ambollen for at faa Djævelen til at fare ud. Men lidt efter lidt kom der No i hans Sind, og der lagde sig over hans Ansigt en stille Alvor, der gøedes, efterhaanden som Kræfterne foadnt. Han kunde ligge og se ud i Stuen med et Blik, der syntes at bede hver Ting berinde om Forladelse, og slundom var det, som lyttede han efter Klangene af fjærne Kirkekløfter.

Den gamle Præst, der havde faaet Nys om den Forandring, der var foregaaet med Daniel Smed, saa en Dag ind til den Sng. Hoar de to talte om berinde, sit ingen at vide, men da Præsten traadte ud, var han faelsom grebet og nikkede mildt til Else, der listede om i Krogene med vaade Dine.

To Dage efter døde Daniel Smed, og Ugedagen efter bar de af med ham. Det var en Søndag — en frofklar Dag med en klar, blaahvid Himmel og et fint Drjs af Sne over Marker og Høgn.

Sanne Klotter sad paa sin vante Plads i Kirkefolken ved Kattelovnen. De lysbaagne, brune Dine var frejdende vendt mod Vaabenhusets Dør, hvor Gang den med en fagte Klagehvd gæd tilbage paa sine Hængsler. Hendes Blik sagte Søsteren, men Else tom ikke. Det var da helt mærkeligt, syntes Sanne. Og hun spurgte sig hvistende for hos en af de nærmest siddende — en gammel Morkisse, der boede lige ved Smedehuset. Den gamle Morkisse havde hovedet indbundet i en mægtig stor Kysje, og hun hørte ikke godt, men da hun omfider sit Hode paa Spørgsmaalet, vilde det sig, at hun vidste Bøstet. Jo da, Else hun var fælt undergrævet af Andendagsfeberen, saa hun turde ikke voode sig ud i den ramme Kulde.

Svaret lod halbhøjt gennem Kirken, hvor Præsten stod foran Alteret — den gamle Morkisse troede, at hun hvistede — og en hel Række nysgnsere var volgt til Fattigforstander.

Else havde formelig Trang til at lægge sin Haand i Daniels og hviste ham et rigtig mildt og godt Ord i Dret. Men hun vidste jo ikke, hvordan han vilde tage det, og saa lod hun være.

Og Hammerflagen klang med saa lystig en Fart, som sprang der flinnende Guldmønter af det gløende Jærn.

Men de gode Dage varer sjælden længe. Arbejdslysten mindskede snart, og da brød de vilde Drifter i Daniels Natur igennem med fornyet Stykke.

Den stærke Smed, hvis Næveflak funde falde med en Jærnkølles Vægt, blev altid den overundne under Brybetaget med de onde Magter, der bæde i ham selv. Og Elses Haab om Høderens og Genrejsningens Dage sank atter sammen som en Glad, der falder i Afsten.

Hos Ole Klotter havde Else ikke været siden. En Søndag var hun sidst paa Søsteren uden for Kirken og var gaaet hilsende imod hende, men da havde Sanne drejet brat omkring og givet sig i Snalet med nogle Gaardtoner om en Barfæstads, der havde været i Kirken den Dag.

EN ANDEN STYLTE BLIVER RYKKET VÆK UNDER DEN

Vor „fil være Konkurent“, DeLaval Separator har, i sine Bestræbelser for at tilpasse sig det Faktum at U. S. Separator er den bedste Skummer, prøvet forskjellige Spekulationer for at stylte op sin rystende Bygning og forsvindende Popularitet.

Den forsøgte med „Klærnedgylighed“ Narreriet, men denne Stylte blev rykket væk for længe siden; den skreg derpaa om at skylle Beholderen med varmt Vand; men U. S.'s „corrugated cups“ bragte den til Tavshed paa dette Punkt; det seneste har været „Kold Skumning“ Optækket, naar den har stødt sammen med U. S., men al! ogsaa denne Stylte er rykket væk under den, saa at alt, hvad den nu har at støtte sig til, er „bluff“.

For at Læserne fuldt ud kan forstaa, hvor liden Grund der er for at anbefale „Kold-Skumning“, gjengivar vi nedenfor et Stykke af en Artikel, der stod i „The Kansas Farmer“ for 18de Juni under Overskriften „Misbrug af en Haand Separator“ af Prof. Edw. H. Webster, før ved Kansas Agerbrugsskole, nu en af Regjerings Mejeri Inspektorer:

„Andro Misbrug kom i Tiden op ved Agenteres Tilboje lighed til at folre Metoder der vilde blive forlorn to andre Steder. Et af Principerne ved Separering, forstaaet af alle Mejerister, er at jo varmere Melken er, des mere fuldstændig er Udskillelsen. Desuagtet vil Agenter lade kold Mælk gaa igjennem kun for at overvinde en Konkurrent. Dette er urigtigt af flere Grunde:

„For det første burde Melken skummes medens den er varm for at faa den bedste Udskillelse af Fløden.

„Den bør skummes, medens den er varm for at give Kalve og Grise den varme Skummetmælk, og

„Den bør skummes frisk fra Koen, saa at Fløden kan blive hurtigt afkølet for saaledes at forebygge Udviklingen af Bakterier.

„At talor smod kold Skumning, og til Fordel for varm Skumning, o: Tændelsen i dne Kapperstrid er at give Farmere fejlagtige Ideer med Hensyn til Haand Separatoren.“

Er flere Bøds novenlige for at overbevise Dem om, at DeLaval maa have andro Ting at støtte sig til end sine Fordele for at sælge sit Gods?

Husk at U. S. holder Verdens-Rekorden.

For nærmere Detaljer med Hensyn til dens Fordele skriv efter Katalog.

Vermont Farm Machine Co., Bellows Falls, Vt.

Nej, Else hørte ikke til de ydmyge eller fagtmødige af Hjeriet, det havde hun lidt nok mærket. Og Sannes Tanker gik tilbage til hin Søndag, da hun og Søsteren var bleven uens. Havde hun ikke siddet derhjemme i Stuen og bævret af Arrigstak, fordi en havde villet foreholde hende, hvad Guds Ord lærte? Og det kunde saamand gøres haardt nok. Men Herten vilde nok bøje hendes stridige Sind, saa hun fik Dine op for al sin kristelige Handel.

Præsten var endt, og atter tonede Salmefangen frem. Det var et Kumer i Tilfæget, af de nu, som Sanne ikke kendte. Hun lyttede efter. Den gamle Præst sang selv med:

„Den store Mester kommer, fuldtaertig er hans Jd; han sidder ved Smeltebiglen og lutrer Sølvet med Jild.

Det Øjeblik han venter og agter taertlig paa, naar klarlig hans eget Billed' vil dybt i Sølvspejlet staa.“

Det var da en underlig Salme, syntes Sanne. Og som Præsten kunde synge den. Hans blaå Dine lyst forunderlig milde og klare, som han gik der op og ned ad Gulvet med Bogen i Haanden og sang:

„Den store Mester kommer, som smelter Sjal og Sind. Han sidder ved Hjerterubben, han ser i Sjælene ind.

Og har i Hjerterubbet sit Billed klart han set, saa glædes den høje Mester, saa er hans Verning alt stet.“

Jngen Sunde havde en Salme gjort saadant Indtryk paa Sanne. Hun følte sig helt gennemrystet af de underlige Ord. De traengte dybt ind i hendes Sind, i hendes Sjal og blev ved at klinge derinde. Det var, som sad hun selv i Smeltebiglen, hvor der slog gylbne Luer op om hende, og den store Mester traadte nær i sin snehvide Skappe, med Guldbæltet om Lend. Men da Mesteren højede sig for at stue ind i Diglen, blev hun saa angst, saa angst; thi hun syntes, at hendes Hjerter var fyldt af et eneste sort Mørke.

Sanne vidste slet ikke, hvordan hun var kommen ud af Kirken, da hun pludselig saa sig staaende ved den aabne Grav, hvor Daniels Riste var fænklet ned. Præsten talte, og Folk stod anbagtig lyttende med Hænderne foldede om Salmebogen, men Ordene lod med en fjærn og fremmed Klang i Sannes Dren. Da nævnte Præsten Billedet fra Salmeverftet om Smeltebiglen, og paa en Gang blev Sanne lydhør.

Engdommen og Sorgen, sagde Præsten, var saadan en Digel, som Digteren synger om. Og ikke mange af os undgik at komme i Diglen, paa det, at vore Sjæle kunne lutres, og

Gudsbilledet i os stinne frem. Han, som nu havde udstritt, var jo af de Mennesker, som havde stampet imod Braadden, men saa var han kommen i Diglen, og da var han bleven myg som et Barn. Præsten havde talt med ham paa det sidste, og han havde det Haab, at den store Mester, om han havde stuet ind i denne Mand's Hjerterube, han da vilde have fundet et lille Glimt af sit eget Billed derinde.

Præsten talte endnu en Stund. Han, der ellers kunde staa og hafte og flamme i det, var i Dag næsten vel-talende, saa let faldt Ordene fra hans Læber. Følget, der bestod af de fleste af Kirkegængerne, undredes saare derover, og Hjerterubbenes Rone blev saa rørt, at Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder. Men hun tørrede dem fraks bort, da hun tom i Hu, at det bare var den fordrufne Daniel Smed, som blev puttet ned.

Da Sanne gik hjem fra Kirken, havde hun fattet en stor Beslutning. Og den Beslutning voksede frem i samme Øjeblik, da hun begyndte at se sig selv i et andet Lys end tidligere. Hele den puntelige Selvføhedens Dragt var faldet af hende, og hun følte sig som den gældbundne Tjener, der havde forsvemt at betale al sin Styld.